

כרע ראשון בסידרה על הצד השני של המטבע: מה עושה אשת איש המחזיק פילגש

כמה כאלה). זה, אמרו הגברים, בסדר. אף אחד מן השניים אינו בוגד בשני. לכל היותר, אפשר לומר עליהם שיש להם טעם למשולשים. אבל מה שלא בסדר, זה כשהאשה לא פייר. מילה גדולה זו — פייר. מה היו הגברים עושים בלעדיה? ובכן, כשהאשה לא פייר, או היא נקראת בוגדת. כי היא עושה דברים מאחורי גבו של הבעל המיטכן, חוזר-האמונה.

אחרי סידרת הכתבות שלי על הפילגש, נעלמה שלחתי הנפשית. טלפונים, מכתבים, מיברקים הביעו את מחאתם הנימרצת של מאות גברים שראו את עצמם נפגעים. הם לא טענו שהם בסדר, חלילה. טענו רק שהגשים עוד פחות בסדר. ולראיה: בעוד שרק גבר אחד מתוך עשרים — אינני אחראית לסטטיסטיקה, היא גברית — לוקח לעצמו פילגש, הרי שלפחות אשה אחת מתוך חמש בחברה הישראלית בוגדת בבעלה.

צחקה, "כבר יש לך פילגש, שבגללה אתה רוצה לחסוך עלי?"

מכיוון שגם העסק הישראלי הטוב ביותר אינו יכול לממן את מחצית הוצאות-התפעול של חברות התעופה בקו לוד-רומא, הגיע עסק מסויים זה אל עברי פי פחת. לפני שבועות אחדים אף החלו מרגלים בשוק, כי הוא בסכנת פשיטת-רגל. ידיו של האיש באו אליו, יעצו לו לנסוע לאירופה, לנסות לגייס הון חוזר.

"אירופה?" נודעק האיש, "ההון רק הולך לאירופה. הוא אינו חוזר משם!"

שלושה
בבגידה
אחת

אהבה
לנסוע
לחור'ל

מאת **רחל המרחלת**

שתי
עוזרות
לפרופסור

יא כל כך יפה, שכולכם מכירים אותה. אין כמעט שבוע שתמונתה אינה מתפרסמת באיזה מקום — וזה כבר כמה שנים מאז שהיא זכתה להכרה ציבורית כאחת היפהפיות הגדולות של הארץ.

הסיפור על נשואיה המוצלחים לבדו סיפק חומר-מחשבה לתריסר מסיבות של החברה הגבוהה, עורר את קינאתן של כמה מחברותיה הטובות.

אז היתה עדיין נערה רכה, שלא הספיקה לשרת בצבא. בן-לילה שתנתה עולמה. יום אחד היתה פקידה או משהו כזה, ולמחרת היתה גברת מה-שמה: עשירה, מטופחת, מסורקת, מצולמת, מוקפת הערצה. כל זה — וגם משועממת. כי הבעל האקדמי היה יוצא לעבודה בבוקר, ואפילו נשקת-הפרידה הלוהטת ביותר לא יכלה להעסיק את מחשבותיה כל שעות הבוקר.

מה עוד, שבעלה העמיד לרשותה שתי עוזרות, אשר דאגו לכל עבודות הבית. זה פרט חשוב: העוזרות, עוד יופיעו בהמשך הסיפור.

כאשר אפילו השיעמום התחיל לשעמם אותה, אמרה לי בעלה: "החלטתי לקחת את עצמי בידיים." היא לקחה את עצמה עד למשרד הרישום של אוניברסיטת תל-אביב, וכך

יום ישבו בקאליפורניה, ביום השישי אחרי-הצהרים: היא והוא והוא והוא. הריהו!

היא בסך-הכל אשתו של סוחר, שמימיה לא חלמה לריאות במה של תיאטרון מן הצד האחורי. אבל הלך לה, והיא נחשבת היום לאחד הקישוטים הקבועים של החברה הבורגנית. בעלה — דחקא חתיך, ומצליח מאוד בעסקיו — משור-מה אחריה. מה שהיא אומרת — בדרך כלל שטויות — זה קדוש בשבילו.

הוא מת לילה, לבית יהודי טוב ומסודר. אבל היא אומרת כל הזמן: "עוד מוקדם. אנחנו צעירים. אני אוהבת אותך, אתה אוהב אותי — נלגום נא עוד מעט מין החיים הקלי-ליים." זה הסיגנון הרגיל שלה, או אהם יכולים לתאר לעצמם את הסיפור.

יום אחד החליטה שבעל זה בעל, וזה לא מספיק. צריך אהבה. החליטה והגשימה. מה שהרגיז את חברותיה הכי טובות, זה שהוא היה בחור באמת נחמד, בעל חוש-הומור ויעיניים שחורות מזוריות. בחור כליכך טוב, שהצליח אפילו להיות חבר טוב של הבעל התמים. הוא היה מבקר אצלם בבית, והם היו מבקרים בדירת-הרחקים שלו. לפעמים רק היא היתה מבקרת שם.

אני כבר יכולה לראות כמה ראשים נדים בחומרה, ומפי-ליטים: "הוי, הבוגדת!"

אבל לא זאת הבגידה האמיתית. היא בוצעה בשלב יותר מתקדם, כשהיפהפיה החליטה שלא די לה בבעל ובמאהב. ביחוד כשהמאהב הפך כמעט לבעל שני, והיחסים בינה ובינו נעשו קבועים ומסודרים. היא החליטה לקחת מאהב חדש, ושמרה לעצמה את הזכות להחליט אם המאהב החדש יבוא במקום המאהב הישן, או שהיא פשוט תקיים יחסים עם בעלה, עם המאהב הישן, וגם עם המאהב החדש. מעין שלושה בבגידה אחת.

כך הוזמנו הארבעה יחדיו לקאליפורניה. באותו יום שישי אחרי-הצהריים. מאהב א' היה מתוה. הוא לא היה בטוח עדיין, אבל היתה לו הרגשה שחברתו בוגדת בו. מאהב ב' חיך לעצמו בהנאה מרובה, כמו חתול ששתה את כל די-חלב. מאהב א' רצה לסטור לחברתו, להטיח בפניה מילים קשות, להוקיע אותה כבוגדת. אבל הוא תרבותי. הוא הת-אפק, והבעל? הוא לא שם לב בכלל.

לא שמה לב למתרחש. היא המשיכה את חלומותיה על קאריירה אקדמאית. "אני מקוה להיות בקרוב עוזרת ל-פרופסור", גילתה לחברתה לא מזמן. היא לא ידעה של-פרופסור שלה יש כבר עוזרת. אפילו שתיים.

העסקים של בעלה נחשבו למשגשים ביותר, אולי כמו במחנה. הוא התאמץ מאוד. כשהיה מופיע בקוקטייל, תמיד בא באיחור. בקושי היה לו זמן להחליף חליפה, לפני שאשתו גררה אותו. כי צריך לעבוד קשה בשביל לעשות את סוג הכסף שהאשה היתה רגילה להוציא. ואם לא הסוג היה חשוב — הרי הכמות. היה לה הרגל יקר אחד לאשה: היא אהבה לנסוע לחוץ-לארץ. האמת-ניתנת להאמר גם בשינוי קל של המיטפס: היא נסעה לחוץ-לארץ לאהוב. היה לה חבר קבוע באיטליה, ולמרות שרוב העסקים של בעלה התנהלו עם צרפת וגרמניה, היא לא נסעה עמו לשם מעולם. תמיד היתה יורדת ברומא. לא רוצה להפריע לך בעסקים, יקירי, היתה מחייבת. מי-שהו שטס פעם איתם ונשבע שבאותה הזדמנות אפילו קרצה לו. כאילו רצתה לומר לו: "אני יודעת שבניהול עסקים אוהבים הגברים להיות לבד. אולי קל יותר לגמור עיסקה

הבוגדת

בכאר מאשר במשרד. בנמל-התעופה חיכה לה תמיד החבר שלה. הפעם היחידה בשנה שעברה בה נסעה לצרפת, היתה עם המאהב. באותה הזדמנות נשאר הבעל בישראל, כדי לטפל בעסקים. היא נס-עה לבדה, ולאחר שקבעה את התקדים, חזרה ונסעה בלי בעלה. באחת הנסיעות נפגעה בתאונת-דרכים, ובעלה נאלץ לאשפזה בסנאטוריום אירופי יקר. רומא, כפי שכל סוכן-נסיעות יכול להעיד, אינה פתח-תקרה. זה עולה יותר להגיע אליה. כאשר ניסה הבעל להס-ביר לה שכואי אולי לחסוך, ושהיא יכולה באותה קלות בלבות שבוע ימים באכזיב, היתה מסרבת להאמין לו. "מה?"

הפכה להיות טטונטית. מתוך הערצה לבעלה, כחרה בדיוק במקצוע שבו הוא עוסק, הידירות פיטפפו בלחש: "אה, אינה תיאום נפלא. השניים יהיו שותפים אפילו בעבודתם." היא עוד לא סיימה את לימודיה במקצוע, אבל על אהבה כבר יכולה לחבר ספרים. כי על ספסל הלימודים פגשה גבר צעיר וסימפטי, כמוה נשוי וכמוה צמא-דעת. אם קודם ניס-תה לעשות משהו בבית — הרי עתה עזבה אותו לגמרי, כנחלתן של העוזרות. הבעל ראה את העוזרות הרבה יותר משראה את אשתו. הן נתנו לו לאכול, נתנו לו בגדים נקיים, נתנו לו בית מסודר. נתנו לו ונתנו לו. האשה — הקוראת לבעלה בשם-החובה, "פרופסור" — אף